03/05/2019

“Ο καθένας μας κρύβει τον αληθινό εαυτό του φορώντας μάσκες”

/ Γνώμες

Του π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Ο καθένας μας κρύβει τον αληθινό εαυτό του φορώντας μάσκες. Από μικροί μαθαίνουμε να υποδυόμαστε τα “καλά παιδιά” ενώπιον των άλλων. Να είμαστε ευγενικοί, να μην παρουσιάζουμε την αληθινή μας γνώμη γι᾽ αυτούς, να κάνουμε καλή εντύπωση.

Στόχος της ανατροφής είναι να πετύχουμε ο ρόλος μας να γίνει πραγματικότητα. Να μην υποδυόμαστε μόνο, αλλά και να ζούμε. Να είναι ο εαυτός μας έτσι όπως θέλουμε να φαίνεται.

Το πόσο αυθεντικό είναι αυτό διαφαίνεται στις φιλίες. Όταν χαλαρώνουμε. Όταν μπορούμε να συζητήσουμε τα πάντα, τον κρυπτό της καρδίας άνθρωπο που υπάρχει εντός μας. Εκεί, αν προσέξουμε, θα διαπιστώσουμε ποιοι πραγματικά

είμαστε. Τι μας εκφράζει. Ανάλογη χαλάρωση υπάρχει και στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Όταν μπορούμε να αναρτήσουμε φωτογραφίες μας, όταν σχολιάζουμε τι και ποιοι μας αρέσουν, όταν αδιαφορούμε σε αναρτήσεις, όταν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ψευδώνυμα και να γράψουμε την γνώμη μας ή να προσβάλουμε, να βρίσουμε, να ειρωνευτούμε. Όταν μπορούμε να αναρτήσουμε τραγούδια ή εικόνες που μας εκφράζουν. Τα μέσα ουσιαστικά αποκαλύπτουν την αλήθεια μας.

Κάποτε μας τρομάζει αυτή η αλήθεια. Το αντίθετο θα έπρεπε να συμβαίνει. Να μας τρομάζει η μάσκα που φορούμε, διότι αυτή δεν μας επιτρέπει να κάνουμε την αυτοκριτική μας, να πάρουμε απόφαση μετανοίας, να δούμε τι μας χωρίζει από την αυθεντικότητά μας. Η υποκρισία μας γίνεται η αλήθεια μας, ενώ η αλήθεια καταχωνιάζεται στα βάθη της ψυχής μας. Και αυτό επιτείνεται όταν μένουμε εμείς κι ο εαυτός μας. Το βράδυ, πριν κοιμηθούμε. Όταν βιώσουμε μια αποτυχία. Όταν διαπιστώνουμε την μοναξιά μας, κάποτε χωρίς να φταίμε πραγματικά. Ίσως και στην προσευχή μας στον Θεό, αν αφήσουμε τον εαυτό μας να γαληνέψει, να δει τι μας λείπει, όχι υλικά, αλλά στο νόημα της ζωής.

Το πέταγμα της μάσκας, αν γίνει με σκοπό την έξοδο στο φως, είναι μία κίνηση απίστευτα δημιουργική. Οι άνθρωποι, μικρότεροι και μεγαλύτεροι, μπορεί να βλέπουμε ποιοι πραγματικά είμαστε, όμως αυτή η θέαση είναι δύσκολο να έχει διάρκεια. Είναι μεταμέλεια πρόσκαιρη, διότι οι ρόλοι που άλλοτε υποδυόμαστε, άλλοτε μας εκφράζουν, άλλοτε είμαστε αναγκασμένοι να ακολουθούμε, δεν μας αφήνουν το περιθώριο για μια ριζική επανάσταση αλήθειας. Δοσμένοι στον κατεξουσιασμό των άλλων και του εαυτού μας, δοσμένοι στους στόχους να κερδίσουμε, δεν μπορούμε, ακόμη κι αν το καταλαβαίνουμε, να γκρεμίσουμε το ψευτοείδωλό μας, γιατί φοβόμαστε το τίμημα, το οποίο κάποτε είναι η άρνηση της ζωής που έχουμε ζήσει, της εικόνας που έχουμε οικοδομήσει, της αποδοχής που κερδίσαμε χωρίς να μας αξίζει.

Στις Απόκριες οι άνθρωποι αποθεώνουμε τις μάσκες. Ίσως γιατί αυτές τουλάχιστον είναι μιας χρήσης. Δεν μας συνοδεύουν καθόλη την διάρκεια της ζωής μας, αλλά μας κάνουν να ξεσκάμε. Στην εκκλησιαστική ζωή κατακρίνουμε την μεταμφίεση, χωρίς να συνειδητοποιούμε τον συχνό φαρισαϊσμό μας. Ενώ μας χρειάζεται η τελωνική απογύμνωση και ειλικρίνεια, η αποτίναξη της μάσκας που κρύβει τον εαυτό μας, η απόφαση για καινούργιο ξεκίνημα, προτιμούμε την επανάπαυση στην μεγάλη ιδέα για το εγώ μας.

Μα αν παρουσιάσουμε το αληθινό μας πρόσωπο, θα κάνουμε κακό και σε μας και στους άλλους. Έτσι δικαιολογούμαστε. Το πέταγμα της μάσκας όμως είναι ευκαιρία για μεταμόρφωση. Άλλωστε, η ταπείνωση της μοναξιάς, της αποδοχής του λάθους, της εκζήτησης του ελέους του Θεού ανοίγει τον δρόμο για το

σεσωσμένο πρόσωπο! Ό,τι μας λείπει!